

OVERDENKING

“Een hond blaft tenminste nog terug..”

Het is de eerste catechisatieavond van het nieuwe seizoen. De laatste groep, de catechisatieplus, voor 18-plussers. We hebben het over het jaarthema, “1, 2, 3, vier!”. Ik spreek uit dat we als kerk ons wel eens zorgen maken, over mensen van hun leeftijd. Dat dat de week daarvoor tijdens de gemeenteavond nog naar voren kwam. We willen ze zo graag bij de kerk betrekken. Maar: dat blijkt elke keer weer niet mee te vallen. Mijn vraag aan deze groep: wat moeten we nou doen, om jullie zondags in de kerk te krijgen?

De eerste reactie is verrassend. “Dan moet er eerst oorlog komen. Dan lopen de kerken wel weer vol.”

We praten er even over door. Er blijkt meer achter te zitten. Ze zijn druk. Andere dingen zijn belangrijker voor ze. De kerkdienst heeft gewoon geen prioriteit.

Dat zegt natuurlijk ook iets over die kerkdienst, en hoe ze die beleven. Kennelijk voegt het voor hen niet zoveel toe. En dat beamen ze direct.

We gaan nog een laagje dieper. Ik verwoord dat de bedoeling van een kerkdienst is dat er iets plaats vindt van een ontmoeting met God. Ik vraag of ze daar wel eens iets van hebben gemerkt. “Heb je op de een of andere manier wel eens gemerkt dat God bezig is, in de kerk?”

De reactie van één van de jongeren: het zegt hem eigenlijk niks. “God ontmoeten - wat is dat eigenlijk? Ik heb het nog nooit meegemaakt.” En dan komt het. “Een hond blaft tenminste nog terug als ik iets tegen hem zeg,” zegt hij. “Maar wat hoor je nou van God???”

Voor de duidelijkheid: dat was absoluut niet spottend bedoeld. Het was bloedserius. Als je iets tegen een hond zegt, reageert die tenminste. Als je iets tegen God zegt, komt er niks terug. Dat was de ervaring van deze jongen. Dat legde hij op tafel.

Wat moet je daarmee? Ergens is het schokkend, natuurlijk. Een jongere van de gemeente die op catechisatie komt, maar die nog nooit iets heeft gemerkt van God. Daar schrik je van. Tegelijk: ik was er toch ook wel heel blij mee. Dat hij dat durfde te zeggen.

Dat hij op de catechisatie de ruimte voelde om hier eerlijk mee voor de dag te komen. Dat geeft ook kansen. Als jongeren op de catechisatie mooie, vrome antwoorden geven waar ze eigenlijk helemaal niet achter staan, dan kom je niet verder. Als jongeren op de catechisatie eerlijk hun vragen en twijfels op tafel durven leggen, dan kan je daar in elk geval mee aan de slag.

Wat moet je, met zo’n opmerking? Het roept ook bij mijzelf een paar vragen op. Om te beginnen: weten we bijvoorbeeld als ouders hoe onze kinderen denken over de dingen van kerk en geloof? Ja, ik weet hoe moeilijk het is. Maar toch. Wat belangrijk dat we als ouders proberen hierover met onze kinderen in contact te blijven. Wat belangrijk dat we als ouders onze kinderen dan ook serieus nemen, en ze echt alles kunnen zeggen. Of durven we het gesprek eigenlijk niet aan? Zijn we bang voor wat er komt? Dan komen we sowieso niet verder...

Een andere vraag. Geven we *als kerk* onze jongeren die ruimte? Weten we wat ze bezig houdt? Willen we het weten? Wat belangrijk dat we als kerk ook echt open staan, voor wat jongeren zelf inbrengen. Wat belangrijk dat we als volwassenen oprecht geïnteresseerd zijn in onze jongeren. Wat ik me de laatste tijd wel eens afvraag, hoe ik ook m’n best doe: sluit dat wat ik in mijn preken zeg, nou werkelijk aan, bij wat er in de jongeren zelf omgaat? Is dat wat ik verkondig ook echt een antwoord op hun vragen? Of is het voor hun gevoel allemaal veel te makkelijk, veel te goedkoop? Laten we in elk geval als kerk de vragen van onze jongeren uiterst serieus nemen. Zou dat niet ook een manier zijn om ze vast te houden?

Wat moet je, met zo’n opmerking, dat als je iets tegen een hond zegt, die tenminste nog reageert, maar dat als je iets tegen God zegt, er niks terug komt? Het laatste. Het jaarthema gaat over vieren. In het kader van het jaarthema heb ik al een aantal keren gepreekt over de Psalmen. Het opvallende van de Psalmen is echter dat - naast de lofzegging - daar juist ook vaak dezelfde vragen terugkomen. Psalm 10:1, “Waarom, HERE, bent U zo ver, en verbergt U zich in tijden van nood?” Psalm 22:2, “Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten? U blijft ver weg en redt mij niet, ook al schreeuw ik het uit.” Psalm 44:24, “Word wakker, Here, waarom slaapt U?”

Kennelijk mag naast de lofzegging op de grote daden van God de ervaring van zijn afwezigheid er ook zijn. Kennelijk hoort dat er zelfs bij. Misschien moeten we daar in de kerk wat meer oog voor hebben. Fijn als je als ‘oudere’ God inmiddels hebt gevonden. Laten we de jongeren de ruimte geven Hem eerst maar eens te zoeken!

Ds. K.A. Hazeleger